Az új technika úttörői

Díszszemlére készülő szálvad nem sorakozhatna fel szebben, mint ahogy ezen a fronton állnak a vastámok, hármas sorokban, egymástól szabályos távolságra. Valóban rájellik erre a munkahelyre a tréfás mondás: olyan, mint ahogy a nagykönyvben irva van. Pedig még csak kísérleti front, csak fél-üzemi jellegű. A múlt hónap 20-án kezdte a Jókai-bánya 6-os csapata náluk addig még ismeretlen módszerrel: támmentes fronthomlokkal, acélsüveggerendás, vastámos biztosítással.

Most pillanatnyilag motorhiba miatt áll a kaparószalag. A szerelők javítják. A brigádbeliek ez alatt kényszerszünetet tartanak. Jó alkalom a beszélgetésre.

— Milyen volt a kezdet?

— Mint általában, mi is kicsit félve fogadtuk az újat. Nem ismertük, ezért idegenkedtünk a vastól — vallják benyomásaikat az első egy-két műszakról. Csakhamar rájöttek, hogy az aggodalom felesleges volt. Gyorsabban megbarátkoztak a vastámokkal, mint hitték. Könnyebben boldogulnak, mint a fával. Miért ne dolgoznának vele szívesen?

Kureli Jenő, a brigádvezető helyettese, sorolja az előnyöket, a többiek helyeslően szólnak közbe egy-egy szót:

*— **Elsősorban** az omlasztás könnyebb, mert nem kell bemenünk a fejtésbe. Az omlasztó nagyobb biztonságban van, mint a másik front.*

Közben pattog a szén, az acélgerenda úgy cseng, mintha fejszével ütnék. Pedig senki sem mozdult helyéről.

Nevetnek. Nem kell félni, semmi az egész, csak a nyomás jelentkezik. Erre pedig szükség van. Kureli Jenő folytatja védőbeszédét az új front mellett: — Nem kell most már fát behozni, nem kell fára várni, sokkal gyorsabb a munka. Egyet lépek, megfogom a támot, és előre hozom.

— Amióta vassal biztosítjuk a frontot, elégedettebbek vagyunk a géppel — teszi hozzá az egyik vájár. A feldási rakodógép már régi ismerőse a csapatnak. Segítségével hajtották ki a szomszédos vágatot, de csak most látják igazán jó hasznát. Lövés után megindul a két gép, egyik az alsó, a másik a felső végről. Mire középen találkoznak, kifogyott a pászta. A két gép — mint aki jól végezte dolgát — ott áll egymással szemben, a front közepén. Mozdulatlanul várják, hogy visszajárassák őket helyükre, s indulhassanak újból rohamra, a nagymennyiségű szén felrakására.

Komoly segítség *a gép. A szén 90 százalékát felrakja. Nekünk csak a géphelyei kell elkészíteni, és összetakarítani a gép után. El sem lehet mondani, mennyivel jobb így dolgozni. Közel sem fáradunk el úgy, mint amikor végiglapátoltuk az egész műszakot, s természetesen sokkal gyorsabban is fogy ki a pászta. Az egyik szakban szenel, másikban szerel a front — rendszeresen.*

— Könnyebb a gépet kezelni, mint lapátolni — bizonygatja egyik is, másik is. A csapatbeliek már mind értenek hozzá, felváltva kezelik. Nem ördöngös tudomány — azt tartják.

— Egyszerűbb, mint a biciklizés, mert azt hajtani is kell, itt meg csak sétál az ember a gép mellett — nevet az egyik ifjú vájár.

— Ujhelyi Sándor itt van? — kiabál be valaki a frontra.

— Igen, miért keresik? — fordul a hang irányába kicsit ijedten a fiatalember.

— Rabló vitla jött, azt kellene behozni. — Ketten is ugranak, futnak érte. Már várták az újabb segítséget, a vitlát, amely még jobban megkönnyíti a rablást.

Azt szokták mondani, hogy a tanulópénzt meg kell fizetni. Bizonyára a terveljesítésük megérzi, hogy még csak két hete dolgoznak ezzel az új módszerrel.

De nem. Szégyenkezésre e tekintetben nincs okuk, mert rendszerint túlteljesítik előirányzatukat, vagy legalábbis száz százalékra. Azon alul semmiesetre sem — büszkélkednek joggal a brigádbeliek.

Ludvai Károly *csapata a szocialista munka brigádja címért is harcba indult. Vállalásukban többek között szerepel, hogy növelik általános műveltségüket, gyarapítják szakmai és politikai tudásukat. Legutóbb a gépi rakodás jövőjéről szóló előadáson vettek részt. Amit ott hallottak, most gyakorlatban hasznosítják. Szép, megtisztelő feladatra vállalkoztak. Ha kicsiben is, a bányászok új, könnyebb munkájához vezető utat mutatják, az új, a korszerű technika győzelmét segítik.*

(Mikéné)

A Veszprém megyei Népi Ellenőrzési Bizottság közleménye

A Veszprém megyei Népi Ellenőrzési Bizottság augusztus hónapban — többek között — két fontos vizsgálatot tartott, amelyekről a legutóbbi ülésén összefoglaló jelentést készített.

A népi ellenőrök megvizsgálták a megyénkben újonnan épült, állami tulajdonban lévő lakóházak átadás-átvételére vonatkozó rendelkezések végrehajtását, valamint ezen lakások állagának megóvására, berendezési és felszerelési tárgyainak karbantartására vonatkozó rendelkezések végrehajtását. A másik fontos vizsgálat célja volt annak megállapítása, hogy a pénzbüntetések és pénzbírságok behajtását az illetékes pénzügyi osztályok kellőképpen szorgalmazzák-e.

Mindkét vizsgálat rendkívül hasznos volt, kellőképpen feltárta a még meglévő hiányosságokat, s egyben ezek kijavítására a szükséges intézkedéseket megtette.

A NEB legutóbbi ülése a továbbiakban folyó ügyeket tárgyalt.

Öregek, fiatalok a cséplés gyors befejezéséért

Jó kedvvel, vidáman csépelik az utolsó kereszteket az egyházaskeszői termelőszövetkezeti tagok

A cséplésből a legidősebbek is kiveszik részüket. Jandó János 83, Ihász Károly 75 éves, mégis helytállnak a munkában

Biológus Napok Tihanyban

Az idén harmadszor rendezik meg a Balatoni Hetek keretében a tihanyi Biológus Napokat. Az idei szakmai konferencia sokkal szélesebbkörű lesz, mint az elmúlt esztendőkben. Az első évben csak megyei jellegű tanácskozásokat rendeztek, tavaly már néhány budapesti és más megyebeli szakember is részt vett a Biológus Napokon.

A szeptember 25-én kezdődő és három napig tartó Biológus Napok országos jelentőségűek lesznek, hazánk minden részéből érkeznek vendégek a tanácskozásokra. Miskolcról tizenkét szakember és biológiai szakkörvezető jelentette be részvételét, de az ország többi városából is négy-öt vendéget várnak.

A tanácskozásokat fővárosi tudósok, akadémikusok vezetik, akik közül többen külföldi tanulmányútjaikat és egyéb meghívásaikat halasztották el, hogy részt vehessenek a nagysikerűnek ígérkező tihanyi Biológus Napokon.

„EGY DUDÁS A CSÁRDÁBAN"

Megjegyzések Tapolca kulturális életéhez

Az ügy ismerősei közül Tapolcán többen állítják, hogy a helyi művelődési otthon építése tárgyában írt és kapott levelek, jegyzőkönyvek és egyéb akták súlya — több évi szorgalmas értekezés és levelezés után — ez évben meghaladta a hat kilót. Ironikus megjegyzés. Talán méltatlan is az ügy komolyságához, de mégis sokat elárul abból a tarthatatlan állapotból, amely Tapolca kulturális életét a jelen körülmények között meggyengíti.

Természetesen nem arról van szó, hogy Tapolcán is nem jelentkeznek a kulturális élet új és új hajtásai. Ellenkezőleg. Egyre több és több területen találnak nyilvánosságot a tapolcai öntevékeny művészeti csoportok; ha nem is ugrásszerű fejlődést mutat, de fejlődik a községben a könyv iránti érdeklődés.

Hozzávetőleges számítások szerint a község öntevékeny művészeti csoportjaiban mintegy háromszáz aktív kultúrmunkás dolgozik. Jelenleg két színjátszócsoport — nem éppen a legszerencsésebb műsorpolitikával — gyermek népiegyüttes, énekkar, tánccsoport és két zenekar működik. A csoportok gyakori nyilvános szereplése is a lelkiismeretes, szorgalmas munka mellett szól. Összevetve a jelenlegi állapotokat az elmúlt évek tapasztalataival: a szépségfoltok ellenére egyre javul a község kulturális élete.

Az ilyen szépségfoltok közül a legnagyobb a művelődési otthon ügye. Természetes, hogy megfelelő anyagi eszközök híján nem lehet a szögről leakasztani egy minden igényt kielégítő művelődési otthont. Bár a község vezetőinek legújabb elképzelése könnyűszerrel megfelelő művelődési otthonhoz juttatná Tapolcát. Mindenesetre ez csak „lesz." Jelenleg a község a Vasutas Művelődési Otthont „használja."

Lehet, hogy a tapolcai olvasók közül néhányan most méltatlankodva a fejüket csóválják, mondván: hogy-hogy, a Vasutas Művelődési Otthon a községé is? Hiszen a tapolcai öntevékeny művészeti csoportoknak jóformán nincs helyük, és csodálatraméltó, hogy ezek a csoportok a jelenlegi helykörülmények ellenére is egyáltalában működnek.

Annak idején — tekintettel arra, hogy Tapolca járási székhely, és a községnek nincs önálló, megfelelő művelődési otthona — a vasutasok művelődési otthonát járási és községi funkcióval látták el. E célból a tanács évi közel 20 ezer forintos anyagi hozzájárulást nyújt a Vasutas Művelődési Otthonnak, és egyéb formában is szakmai segítséget ad.

Sajnos, az a valóságos tény, hogy a Vasutas Művelődési Otthon ezeket a funkciókat nem tölti be. Nem központja a község és a járás kulturális életének, nem tudja betölteni a járásban a kulturális élet egyes területein az irányító szerepet, sőt, még a járási kulturális találkozókat is vidéken kell megrendezni. Hasonló a helyzet községi vonatkozásban is.

Amellett, hogy a tanács anyagi hozzájárulása nem térül meg a község kulturális életében — és a tapasztalatok szerint még ez a kisebbik baj — a Vasutas Művelődési Otthon vezetésében meghonosodott és uralkodó szellem akadályozza a tapolcai kulturális élet szélesebbkörű, egységesebb, gazdagabb kibontakozását. Ennek oka pedig elsősorban a Vasutas Művelődési Otthon vezetésében kialakított káros, soviniszta szellemben keresendő.

Félreértés ne essék, szó sincs arról, hogy bárkinek is a kenyerére törjek. Nincs szándékomban senkit sem pellengérre állítani, de Cs. Varga János elvtárs „módszerei", ahogyan a Vasutas Művelődési Otthon szellemét kialakítja, az teljes mértékben ellenkezik a párt művelődési irányelvei alapján követendő munkastílussal. Így nem lehet a községben egészséges, alkotó művelődési életet teremteni.

Az ellentétek állandó jellegűek a Vasutas Művelődési Otthon és a község között. Nincs összhang, ebből eredően a munka se lehet tervszerű. A Vasutas Művelődési Otthon nem hajlandó arra, hogy a pártbizottságon a község többi kulturális és tömegszervezetével közösen megbeszélje a tennivalókat. Ilyenformán gyakran megtörténik, hogy a községi és a vasutas rendezvények időpontja ütközik, és ez még jobban elmélyíti az amúgyis káros ellentétet.

A Vasutas Művelődési Otthonban úgy, ahogy — van élet. Igaz, hogy a tervek általában szebbek, mint a valóságos eredmények, de semmivel se rosszabb itt a helyzet, mint általában az üzemi művelődési otthonokban. De, hogy holmi féltékenység miatt — mert esetleg nem a Vasutas Művelődési Otthon öntevékeny művészeti csoportja lenne — úgyszólván semmi gondot ne fordítsanak az öntevékeny művészeti mozgalom fejlesztésére — ezt elfogadni nem lehet.

Igaz, hogy a felszabadulás után a tapolcai vasutasok példás összefogással építették a művelődési otthont, és ezért minden elismerés megilleti őket, mert az elsők közé tartoznak, akik Tapolcán áldozatot hoztak a kultúra érdekében. Ez igaz, de a babérokon nem lehet évtizedekig üldögélni. Tény, a vasutasok nem jó szemmel nézik, hogy a község — hogy úgymondjuk — „betört" a művelődési otthonba. Ha Cs. Varga elvtárs néha azzal büszkélkedik, hogy egy-egy jól sikerültebb előadást többen látogattak a községből, mint a vasutasok, akkor a vasutasoknak ez nem tetszik.

Éppen ezért nemcsak egyedül Cs. Varga elvtárs a hibás a jelenlegi szemlélet kialakításában, sok esetben éppen a vasutasok kényszerítik az ilyen vélemény hirdetésére. Sokszor mondják méltatlankodva a művelődési otthon vezetőjének, ha a községi csoportok vagy előadók szerepelnek: „már elfelejtetted, hogy vasutas voltál?"

A legsürgősebben változtatni kell ezen az állásponton! A kulturális élet fejlesztése, az emberek tudatának szocialista átformálása nem vasutas ügy, és nem községi ügy, hanem társadalmi. Ez pedig törvény mindenki számára, még Tapolcán is.

Egyébként nem újkeletű ez az ellentét a tapolcai kulturális életben, és nem is valószínű, hogy ennek az írásnak a hatására máról-holnapra minden egycsapásra megoldódik. De, hogy hozzásegít a megoldáshoz, azt reméljük.

Bizonyos, hogy hamarosan megoldódik — kedvezően — a községi művelődési otthon ügye. A nagyszámú vasutas dolgozónak is szüksége van az önálló művelődési otthonra. Viszont addig is — bárha bizonyos vonatkozásokban szükség-megoldás — a Vasutas Művelődési Otthonnak ki kell vennie a részét a község kulturális életéből. S végül hozzátéve: hogy több egymás iránti megértéssel.

Thiaro